

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ

ΤΗΣ

ΕΥΝΟΜΙΑΣ¹

Ἰανουάριος. 1863

Εἰς ἐπίσημον ἡμέραν τῶν ξενίων καὶ τῶν δώρων,
 ὅτ' εὐχαὶ καὶ δεξιώσεις ἀνταλλάσσονται τῶν φίλων,
 κατ' ἐμοῦ μὴ ὀργισθῆτε πῶς ἰσχνὸν προσάγω φόρον,
 ἄσημον ἐφημερίδα, ἄχαρι καὶ ξηρὸν φύλλον,
 ἄνευ προσωπικοτήτων, ὕβρεων καὶ διαφόρων.

Μὴ τὴν ὕλην ἐρευνᾶτε, μὴ τὸ σχῆμα, μὴ τὸ εἶδος,
 μὴ τοῦ φύλλου τὰς σελίδας, ἀλλ' ἰδέτε ἀνωτέρω.
 Τίς ἀστήρ, ἰδέτε, λάμπει ἐπὶ τῆς προμετωπίδος.
 Εὐνομία! Ταύτην, ταύτην δῶρον τῇ Ἑλλάδι φέρω,
 ταύτην, σώτειραν τοῦ ἔθνους, πολιοῦχον τῆς πατρίδος.

Αὕτη σύναρχος τῶν ὄντων καὶ συμπάρεδρος τοῦ πλάστου,
 ὅτε χάος, καὶ ἀγρία τῶν στοιχείων ἦτο πάλη,
 αὕτη φαεινὴ κατῆλθε, φέρουσα τὰς ἐντολάς του,
 κ' ἐπεκράτησεν ἡ τάξις, καὶ εὐρύθμως διεστάλη
 ἡ ἐκάστου λειτουργία καὶ τὸ ὄριον ἐκάστου.

Τῶν παθῶν τῶν ἀτιθάσσω ἦτο δούλ' ἡ ἀνθρωπότης,
 καὶ ἡ κοινωνία πλήρης ὕβρεως καὶ ἀσεβείας.
 Τῶν λαῶν τὰ σκῆπτρα εἶχον ἀδικία καὶ ὠμότης,
 κ' ἦσαν πόλεμος τὰ πάντα, μάχη βίας κατὰ βίας,
 καὶ ὁ ἄνθρωπος ἦ δοῦλος κλαίων, ἢ σκληρὸς δεσπότης.

¹ Ἐφημερίς ἐκδοθεῖσα ὑπ' ἐμοῦ ἐν ἔτεσιν 1862—1864.

Ἄλλ' ἡ οὐρανία κόρη εἰς τὸν κόσμον ἐπεφάνη,
καὶ ἠὺνάσθησαν τὰ μίσση, κ' ἐβασίλευσεν ἡ δίκη,
καὶ δικαίωμα καὶ χρέος ἴση ἔνεμε τρυτάνη·
ἐν εἰρήνῃ συνεβίων μετὰ τῶν ἀμνῶν οἱ λύκοι·
οὐδεὶς ἦν τοῦ ἄλλου δοῦλος, οὐδεὶς ἄλλον ἐτυράννει.

—
Ὁ ἀγέρωχος σκηπτοῦχος ὑπεραίρετ' ἐν δυνάμει,
κ' οἱ λαοὶ ἐνώπιόν του τῶν ποδῶν του εἰσὶ κόνις.
Ξίφος βίας καὶ ἰσχύος σφίγγ' ἡ κραταιὰ παλάμη,
καὶ προκλητικῶς τὸ σείει· ἄλλ' ἐμπρὸς ἐκείνης μόνης
ἡ ὀφρύς του κατεβλήθη, ὁ ἀδάμαστος ἐδάμη.

—
Ἐξυπνᾷ ποτὲ ὁ λέων τῶν λαῶν, ὀρθῶν τὴν χαίτην.
Φλέγουσιν οἱ ὀφθαλμοί του, ἐκ τοῦ χείλους στάζει αἷμα·
τυφλῶς ρίπτεται, σπαράττει, ἀνατρέπει. Ἄλλ' ἰδέ την!
«Μὴ παρέχει!» διατάττει τὸ γαλήνιον της βλέμμα,
κ' ἡ μαγεία της δεσμεύει τὰπεινὸν τὸν ἀνδρολέτην.

—
Τὴν ἀγίαν της σημαίαν ὅπου στήσῃ κυματοῦσαν,
ὑπὸ τὰς πτυχάς της βλέπει καθημένην τὴν εἰρήνην,
βλέπειθάλλουσαν τὴν τέχνην, βλέπειψάλλουσαν τὴν Μοῦσαν,
ρέοντα τοῦ ἐμπορίου ποταμὸν ἀργυροδίνην,
καὶ τὴν χώραν ἐφ' ἧς ἄρχει παραδείσου τύπον οὔσαν.

—
Χώρα προσφιλὴς ὑπάρχει, ἀδελφὴ, ὠραία χώρα,
τοῦ μεγάλου Παλλαδίου τῶν ἐθνῶν ἐστερημένη.
Πρὶν, εἰς τὸν χορὸν τῆς δόξης πρωτοστάτις, νεκρὰ τώρα,
χεῖρας αἵρουσα δεσμίας πρὸ αἰώνων, περιμένει
τὴν λαοφιλῇ φωνήν της καὶ τὰ φθονητὰ της δῶρα.

Ὅταν δότεيران πλουσίων φέρω ἀγαθῶν τοιούτων,
 πῶς μικρὰ ἢ προσφορά μου ἐπιμένεις, ἀναγνώστα;
 Μὴ φοβοῦ πῶς θὰ ζητήσω πρὸς ἀνταμοιβήν μου πλοῦτον.
 Καὶ ἂν τάλαντα ἐζήτουν, εἴν' ἀντάξιά της· δός τα.
 Πλὴν αἰτῶ τὸν εἰθισμένον ὀβολόν σου. Μὴ ἄρνοῦ τον.

